

Isistä parhaat

Isänpäivää on vietetty jo vuosikymmeniä, mutta nyt elämme samalla myös miesten viikkoa. Jo on aikakin. Akkain viikko on ollut heinäkuussa niin kauan kuin maailmassa on ollut sateita, ja äitiensäpäiväkin on isänpäivää vanhempi keksintö, joten turhaapa taitaa olla puhe siitä, että naisia muka aina sorretaan.

Juttuhan on ihan päinvastoin, eikä edes uusi miesten viikko korjaa asiaa lopullisesti. Sen nimipäiväsankareita ovat Taisto, Aatos, Teuvo, Martti, Panu ja Kristian, mutta väliin on pitänyt tunkea myös hameväen edustaja, Virpi. Naisten viikolla tällaista välihälpäpäriä ei ole, vaan siellä on peräkkäin täydet seitsemän naista: Riikka, Saara, Marketta, Johanna, Leena, Olga ja Kristiina. Eiköhän olisi aika siirtää tuo Virpi miesten viikolta muualle ja ottaa allakkaan tilalle vaikka Yrjö tai joku muu varmasti mies.

Korjausta kaipaavat myös isänpäivätävät. Äidit saavat äitiensäpäivän aamuna vuoteeseen kahvit, kakkua, kirjan ja purkkiruusun tai orvokkeja. Perhe laulaa Äideistä parhainta välillä nuotilleen. Iltapäivällä äiskä viedään ulos syömään, ehkä jopa ravintolaan. Heidän ei tarvitse koko päivänä tiskata eikä leipoa, ei aina edes siivota.

Hieman samanlaisia tapoja on oraalla myös isänpäivänä. Kahvit ehkä tuodaan sänkyyn, jopa kakkua ja kirjakin. Mutta harvoinpa perhe laulaa luikauttaa yhtään mitään, edes nuotin vierestä. Ei taida olla olemassa yhtään isänpäivälaulua, paitsi Isontalon Antti ja Rannanjärvi.

Moniko isä saa omana päivänään purkkiruusun, orvokkeita tai edes turvokkeita? Moniko heistä viedään ulos syömään tai juomaan? Luultavasti yhdesäkään perheessä taattoa ei vapauteta tiski-, pyykki- ja leipomisvuoroista – monissa perheissä niitä ei ole edes olemassa, joten vapauttaminen ei onnistu, vaikka haluttaisiin. Pahimmassa tapauksessa isä joutuu itse vaihtamaan autonrenkaat, jos sattuu kaljamakeli.

Paljon vakavampi juttu on kuitenkin se, ettei isiä julkisesti palkita saavutuksistaan millään tavalla. Tuotteliaimmat äidit saavat äitiensäpäivänä kunniakirjan ja kutsun itsensä tasavallan presidentin kahvitilaisuuteen. Heitä juhlietaan aamusta iltaan, kiitellään ja hyysätään, ja haastatellaan mediaan, että eikös se ole ollut aikamoinen urakka viidentoista lapsen kanssa.

Viisitoista lasta ja vähän vähemmänkin on kieltämättä kunnioitettavan kokoinen perhe äiti-ihmiselle. Kuitenkin jo biologian ja todennäköisyyslaskennan perusteella on hyvin luultavaa, että maassamme on isiä, joilla on lapsia vielä paljon enemmän. Kaksikymmentä, ehkä kolmekymmentäkin lasta on aivan mahdollisuuksien rajoissa.

Miksi ei tällaisia miespuolisia vanhempia palkita mitenkään isänpäivänä? Mikseivät he saa Suomen Kultaisen Karjun ritarikunnan suurristiä viikunalehväen kera? Miksei heitä kutsuta Linnan juhliin?

Jos näitä todellisia yön sankareita haastateltaisiin tiedotusvälineisiin, että mitäs se on ollut saattaa maailmaan kaksikymmentä perillistä, jutut olisivat takuulla vähintään yhtä kiinnostavia kuin äitien muistelukset. Harva silmäkulma jäisi niiden äärellä kuivaksi.